

Sygn. akt II AKz 703/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.A. Robert Kirejew (spr.)

Sędziowie: S.A. Waldemar Szmidt

S.O. del. Rafał Doros

Protokolant: Agnieszka Bargieł

w sprawie **M. B.**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 16 czerwca 2020 roku, sygn. akt II AKp 86/20

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z dnia 16 czerwca 2020 roku, sygn. akt II AKp 86/20, na mocy art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 4 k.p.k. przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego M. B., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 21 czerwca 2018 roku, sygn. akt IV1 Kp 293/18, do dnia 19 września 2020 roku, do godz. 11:30.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca oskarżonego i zaskarżając je w całości zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 263 § 4 k.p.k. W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie o nieprzedłużaniu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego względnie, z ostrożności procesowej, o zmianę środków zapobiegawczych poprzez zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania poręczenia majątkowego w kwocie 15.000 zł połączonego z dozorem Policji i zakazem opuszczania kraju.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie okazało się niezasadne i dlatego nie zasługuje na uwzględnienie. Kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia, dokonana przez pryzmat podniesionych w zażaleniu zarzutów oraz argumentacji przytoczonej na ich poparcie, nie wykazała bowiem, aby sąd I instancji dopuścił się obrazy wymienionych przepisów postępowania. Na aprobatę zasługuje stanowisko Sądu Apelacyjnego, że na obecnym etapie postępowania, w celu

zabezpieczenia jego prawidłowego toku konieczne jest stosowanie najsurowszego ze środków zapobiegawczych, a to z uwagi na aktualność przesłanek tak ogólnej jak i szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie budzi wątpliwości sądu odwoławczego istnienie materialnej podstawy stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego. W zaskarżonym postanowieniu Sąd Apelacyjny należycie wykazał okoliczności wskazujące na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, a ponieważ ustalenia te nie zostały przez skarżącego zakwestionowane, nie ma potrzeby ponownego powoływania w niniejszym postanowieniu poszczególnych dowodów.

W zakresie natomiast przesłanek szczególnych, Sąd Apelacyjny słusznie wskazał, że potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania – poprzez stosowanie wobec oskarżonego najsurowszego ze środków zapobiegawczych – uzasadniona jest zarówno grożącą mu surową karą (art. 258 § 2 k.p.k.), jak i obawą mactwa (art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.). Jeśli wziąć pod uwagę, że zarzucone oskarżonemu czyny zagrożone są karą spełniająca kryteria z art. 258 § 2 k.p.k., to w zestawieniu z okolicznościami przedmiotowo-podmiotowymi takimi jak charakter i okoliczności popełnienia zarzucanych czynów, ich wysoka społeczną szkodliwość, działanie w warunkach recydywy specjalnej podstawowej czy uczynienia sobie z popełniania przestępstwa stałego źródła dochodu, w pełni realne pozostaje wymierzenie oskarżonemu – w przypadku przypisania mu sprawstwa i winy - surowej kary pozbawienia wolności, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. W doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się przy tym, że przepis art. 258 § 2 k.p.k. może stanowić samodzielną przesłankę szczególną stosowania tymczasowego aresztowania.

Na aprobatę zasługuje także stanowisko sądu I instancji, że potrzeba stosowania wobec oskarżonego najsurowszego środka zapobiegawczego uzasadniona jest obawą mactwa, której istnienie sąd I instancji słusznie wywiódł z charakteru zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 258 § 1 k.k., uprawdopodobnionego zebranych w sprawie materiałem dowodowym. Już bowiem samo uczestniczenie w zorganizowanej strukturze przestępczej, z uwagi na znajomość jej uczestników jak i wzajemne powiązania i istnienie dróg przepływu informacji, uzasadnia obawę mactwa. Obawa ta, pomimo znacznego zaawansowania postępowania jurysdykcyjnego, jest w niniejszej sprawie jak najbardziej realna, jeśli wziąć pod uwagę konieczność przesłuchania

w charakterze świadka K. N. (któremu zarzuca się m.in. kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą), jak również zmienność wyjaśnień oskarżonego M. B.. Dodać przy tym trzeba, że złożenie przez oskarżonego wyjaśnień, nawet wówczas, gdy zawierają one przyznanie się do winy, samo w sobie nie wyklucza niebezpieczeństwa utrudnienia postępowania i nie nakazuje uchylenia zastosowanego środka zapobiegawczego (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego

w Katowicach z dnia 4 lipca 2001 roku, sygn. akt II AKz 488/01, Prok. i Pr.-wkl. 2002/5, poz. 33). Funkcja tymczasowego aresztowania jako środka zapobiegawczego nie jest ograniczona jedynie do zabezpieczenia dowodów, zatem dla stosowania tego środka nie jest istotny określony etap procesu, chodzi bowiem o zabezpieczenie prawidłowego toku całego postępowania (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKz 116/13, LEX nr 1321954). Mając na względzie i to, że zakłócanie prawidłowego toku postępowania może przybrać również formę bezprawnego wpływu na dowody już przeprowadzone (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2013 roku, II AKz 687/13, OSAKat 2013 nr 4, poz. 11.), podnoszona przez skarżącego okoliczność, że K. N. w prowadzonym wobec niego postępowaniu przygotowawczym złożył wyjaśnienia, nie eliminuje możliwości bezprawnego wpływania na jego depozycje w niniejszej sprawie przez oskarżonego.

Nie można także zgodzić się z zarzutem skarżącego, w zakresie naruszenia art. 263 § 4 k.p.k. Wbrew wywodom zażalenia niniejsza sprawa nosi cechy szczególnej zawichości, o jakiej mowa w powołanym przepisie, choćby z uwagi na charakter i wagę stawianych zarzutów oraz ilość materiału dowodowego. Postępowanie, w toku którego konieczne jest wyjaśnienie działalności grupy przestępczej, a więc tworzy hermetycznego i solidarnego, wypełnia natomiast pojęcie „sprawy o szczególnej zawichości”, jakim posłużono się w treści przepisu art. 263 § 4 k.p.k. Ponadto, z uwagi na ogłoszenie stanu epidemii i związane z tym obostrzenia oraz ograniczenia w działalności sądów powszechnych, postępowanie nie mogło być kontynuowane przez okres około 2 miesięcy.

Sąd I instancji orzekając o przedłużeniu stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania uwzględnił nadto rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę dalszego stosowania środka zapobiegawczego, o których mowa w przepisie art. 258 § 4 k.p.k., zaś przeprowadzona kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia prowadzi do wniosku, że ocena dokonana przez sąd I instancji nie nosi znamion dowolności. Nie dopuścił się zatem sąd I instancji naruszenia zasady minimalizacji środków zapobiegawczych określonej w art. 257 § 1 k.p.k. W stosunku do oskarżonego nie zaistniała w niniejszej sprawie także przesłanka negatywna stosowania tymczasowego aresztowania wskazana w art. 263 § 4b k.p.k., co zresztą nie było przez skarżącego kwestionowane.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że przedłużenie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na dalszy czas oznaczony, pomimo, że okres jego stosowania w niniejszej sprawie przekroczył już

2 lata, jest konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania na jego obecnym etapie. Argumenty podniesione w środku odwoławczym nie były w stanie podważyć trafności zaskarżonego postanowienia, a wobec braku przesłanek negatywnych, o jakich mowa w art. 259 k.p.k., należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

SSA Waldemar Szmidt	SSA Robert Kirejew	SSO del. Rafał Doros
---------------------	--------------------	----------------------

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia z pouczeniem o prawomocności powiadomić oskarżonego;
- akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 21 lipca 2020 roku.